

ΕΘΝΟΦΥΛΑΞ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ πεντάκις τῆς ἑβδομάδος
ΔΕΥΤΕΡΑΝ, ΤΡΙΤΗΝ, ΠΕΜΠΤΗΝ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ καὶ **ΣΑΒΒΑΤΟΝ.**

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ διὰ τοὺς ἐν τῇ πραγματικῇ συνδρομῇ δραχ. 12, ἡμερησίᾳ 6, τριμῶν. 5.
Διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἰσχυρίαι τοῦ ἑλλην. κράτους ἑτησίᾳ δραχ. 16, ἡμερησίᾳ 8.
Διὰ τὴν **ΤΟΥΡΚΙΑΝ, ΡΩΣΙΑΝ** καὶ **ΑΓΓΛΙΑΝ** τιμὴ ἑτησίαις συνδρομῆς δραχ. 24, διὰ τὴν **ΑΓΓΛΙΑΝ, ΓΑΛΙΑΝ, ΜΕΛΙΤΗΝ, ΚΑΛΟΦΥΓΙΑΝ** καὶ **ΠΡΕΜΟΝΙΟΥ** τέσσαρα ἀσταρικά φλοῦρα διὰ τὸν **ΡΩΣΣΙΑΝ ΚΡΑΤΟΣ** δέκα ἀργυρὰ ρούβλια.

Αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται. Γίνονται δ' ἐν τῇ πραγματικῇ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ **ΕΘΝΟΦΥΛΑΚΟΣ**, κτίσιον παρὰ τῇ πλατείᾳ τῆς Μητροπόλεως. Ἐν δευτέρᾳ ἰσχυρίαι παρὰ τοῦ ταχυδρομ. ἐπιτάγματος.

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ αἱ συνδρομαὶ γίνονται παρὰ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐμπορικοῦ γραφεῖου **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙ. ΝΟΥΠΟΛΕΩΣ** καὶ **Κ.** Ἀγγλιστῶν ἐν **ΣΥΜΠΝΗ** παρὰ τὸν ἐμποδιστὴν τοῦ ἑλληνικοῦ ταχυδρομίου κ. **Αἰ. Παναγιωτοπούλου** ἐν **ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ** παρὰ τὸν κ. **Ἀποστ. Μολωνά** ἐν **ΚΑΙΡΟ** παρὰ τὸν ἑλληνικὸν προξένον ἐν **ΓΑΛΛΙΑ** παρὰ τὸν κ. **Βολοῦρη** γραμ. τοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ πρὸς ἐν **ΒΡΑΒΙΑ** καὶ **ΠΥΡΓΩ** παρὰ τοῦ ἑλλην. πρὸς **Τσαμαζῶ** καὶ **Π. Πουκίλα** ἐν **ΙΑΣΜΑ** **Γ.** Ἐθαγγελοῦ ἐν **ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΗ** παρὰ τοῦ κ. **Γαϊφύρ** ἐν **ΒΑΡΝΗ** παρὰ τοῦ **Δούκα** ἐν **ΚΑΛΟΠΟΛΙ** τὸν κ. **Σαράντη**.

Τιμὴ καταχωρήσεως δι' ἐκαστὴν ἐπιδοκίμωσιν μέχρι τῶν 10 στίχων δραχ. 5. Αἱ διατριβαὶ προπληρώνονται κατ' ἀποκοπήν.

ΣΗΜ. Οὐδέμις ἐκ τῶν ἰσχυρίων διατριβὴ ἑμὴν στέλλεται χωρὶς νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ ὁ ἀρμόδιος ταχυδ. ἰσχυρῆς, ὅτι προσηλάρηθ' ἐν ἀνάλογον ἀντίστοιχον τῆς καταχωρήσεως.

Ἀνώνυμος

Ἡ μάχη των Κεραμειῶν [ἀπόσπασμα: Μέρους Α', Σκηνές Α'-Γ']

Μελόδραμα εἰς δύο μέρη

Ἐθνοφύλαξ, Ἀθήνα

ετ. Ε', αρ. φ. 1098, 13 Οκτωβρίου 1866

Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΚΕΡΑΜΕΙΩΝ.

ΜΕΛΟΣΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΔΥΟ ΜΕΡΗ.

ΜΕΡΟΣ Α΄.

Η ΟΛΟΝΥΧΤΙΑ.

Υπό Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ.

Στρατόπεδον Ἑλληνικὸν ἐπὶ τῶν βράχων τῶν Κερταμιδῶν. Ἡ σημαία τοῦ σταυροῦ μὲ τὰς λέξεις «ΕΝΩΣΙΣ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ» κομινύεται ἐν τῷ μίση. Δένδρα καὶ χεῖμαρρος δεξιόθεν· βεῦμα βαθὺ πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ ἐπὶ τῶν ὄρθων αὐτοῦ βοβοδάφναι. Ἡ νύξ ἀστεροεγγής· διάφοροι στρατιῶται, οἱ μὲν ἀγρυπνοῦντες εἰς τὰς θέσεις των, οἱ δὲ παρὰ τὰ ὄπλα νεκλιμένοι καὶ συνδιολιγόμενοι. Σκοποὶ ἔνθεν καὶ ἔθεν καὶ πλῆθος πυρῶν περὶ τὸ στρατόπεδον. Ἐμβαίνει εἰς ἀρχηγός, ὃν οἱ σκοποὶ χαιρετίζουσι.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΑΡΧΗΓΟΣ πρὸς τοὺς στρατιώτας προσερχομένους.

Παιδιά, κρατεῖτε τὸ κλαρί, ταῖς βεμμυταῖς κρατεῖτε,
Καὶ τούρκους ἂν ἴδητε,
Βλαβεῖτέ τους... φωτιά!

Μ' ἂν ἔρῃ ὁ Μουσταφᾶ-πασᾶ; μὲ τὴν ἄρβανιτιά του,
Ἐπὶ νῆα μ' ἔκατ' ἄκου
Στοῦ βράχου τὴν ἰτιά.

Ἐσύ, Διακίχη, σὸ στενὸ· στή βόχχη Κυριακούλη!
Φυλάτε καρπούλι,

Νὰ μὴ σεισθῆ κλαρί. (Φεύγει).

Ἀκούεται Εἰς ΣΚΟΠΟΣ δεξιόθεν.

Τίς εἶ;

ΜΙΑ ΦΩΝΗ.

Ἀγμέρι κ' Ἐκκλησιὰ.

Ἄλλος ΣΚΟΠΟΣ ἀριστερόθεν.

Τίς εἶ;

ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ.

Χριστοῦ ἡμέρι.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ, ἀκροόμενοι.

Μαζή μαζ στὸ καρτέρι
Ἡ Κρήτη γρηγορεῖ.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

(Ἐμβαίνουνσι διάφοροι στρατιῶται καὶ χαιρετίζουσι κλιόντες τὸ ξίφος πρὸ τῆς σημαίας).

Εἰς ἔσ' αὐτῶν πρὸς τοὺς συντρόφους του.

Ἐδῶ πού στή φτέρη τ' ἀγῶνι κοιμᾶται,
Νὰ στήσωμ' ἄλλοτε,
Ἄδερφι, γορῶ.

Καὶ πάλι στὰ πρῶτα τοῦ ἡλίου διακινύεται
Ῥιγνόμεσ' ἀγῶνι
Σὲ τούρκων σωρῶ.

Οἱ στρατιῶται συνέρχονται εἰς γορῶν. Δύο βραβοῦλοι, ὁ μὲν δεξιόθεν τῆς σκηνῆς, ὁ δὲ ἀριστερόθεν, ψάλλουσιν ἐπὶ λύραι τὸ ἔξῃς ὄσμα, ἐν ᾧ ὁ πορβέγιος ἀρχηγὸς καὶ ἀναλόγως τοῦ βουλοῦ ἔχει ἢ τῶν στρατιωτῶν πανοπλία.

Α΄ ΡΑΦΩΔΟΣ.

Ἀπὸ φλόγης ἢ Κρήτη ζυωμένη,
Τὰ θερεῖα τῆς τα σίδερα σπᾶ,
Καὶ τὰν πρῶτα χτυπιέται, χτυπᾶ
Καὶ γοργῆ καταδίνει.

Μὲ μεγάλο, θεώρητο δόρυ
Ἦλη νεῖατα πετᾶ καὶ ζωή,
Καὶ σὲ τέση φωτιά κκι δοή
Τρέμουν δάση καὶ ὄρη.

Β΄ ΡΑΦΩΔΟΣ.

Ὅπου ρήξῃ θολή τῆ ματιῆ τῆς
Χίλια ὄπλα σται; βόχχαι; λαλοῦν,

Και χιλιάδες πετούν, βοβολου
Τουρκομάχοι μπροστά της.

Τιμημένο σπαθί ξεγυμνώνει,
Δυώ Σουλτάνων θυμό δεν γροικᾷ·
Τὸ βαρύ της τὸ χέρι νικᾷ,
Κ' ἡ ματιά της λαβώνει.

(Στιγμαία παύσις μεθ' ἣν ὁ χορὸς ἐπαναλαμβάνεται).

ΟΙ ΔΥΟ ΡΑΨΩΔΟΙ ὁμοῦ.

Χτύπα, χτύπα, τῆς θάλασσας Σούλι,
Χτύπα κόρη γλυκεῖα τοῦ γιγαλοῦ!
Ἐδῶ ἄνδρες παλεύουν, ἄλλοῦ
Ζούν γυναῖκες ἡ δούλοι.

Ἄπ' ἐδῶ Σελινιώταις, Λακκιώταις,
Ἄπ' ἐκεῖ στή φωτιά, Σφακιανοί.
Νὰ βοῖξῃ παντοῦ μιὰ φωνή
Σταῖς σπαθιῶν σὰς ταῖς πρώταις.

ἽΟ χορὸς παύει καὶ οἱ στρατιῶται διασκορπίζονται καταλαμβάνοντες
τὰς θέσεις των

(Μετὰ τινὰς στιγμαίς)

ΝΙΚΗΤΑΣ.

Γιαννάκη, δάνεις στοίχημα νὰ ῥήξω στὸ σκοτάδι,
Κ' ἐκεῖ μεσ' στὸ λαγγάδι
Νὰ πέσ' ἡ καλαμιὰ;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.

Εἶν' ἀκριβὸ τὸ βόλι μου καὶ πέφτει σὲ κορμιὰ!

ΝΙΚΗΤΑΣ.

Κύττα τὸ σκοῖνο τοῦ λυγᾶ τὰ πράσινα κλαριά του·
Μὲ μιὰ σπαθιά σου, κάτου,
Τὸν κάνεις νὰ βραθῆ;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.

Οἱ σκοῖνοι θέλουν ἀνοιξί, κι' ὁ Μουσταφᾶς σπαθί.

ΕἰΣ ΓΕΡΩΝ.

Ἄ, ναὶ παλληκάρια· ντροπή μας, δὲ μοιάζει!
Μιὰ σφαῖρα ζυγιάζει
Δυώ Τούρκων κορμιὰ.

ΑΛΛΟΣ.

Ἐκείνοι τὰ δέντρα, ταῖς χώραις χαλαῶν,
Καὶ γύρω σκορπᾶνε
Καῦμό κ' ἐρημιὰ.

ΕἰΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

[Ὡς τώρα πῶς βαστάξαμε, μωρὲ παιδιὰ καυμμένα,
Σὲ τόσο πέλαγο βαθύ,
Πότε μὲ Φράγκικο σπαθί, (1)
Πότε μὲ Τούρκου γέννα!

ΑΛΛΟΣ.

Ἦν εἶχε ἀδέρφια γιὰ τα μάς, στήν ἔρημη ζωὴ μας,
Ἢ ἀνοιξί λίγη θροσιά,
Ἐνα σταυρὸ ἢ ἐκκλησιά,
Μιὰ πέτρα τὸ κορμί μας!

(1) Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνετιεῖς δυναστείας.

ΟΛΟΙ.

Ναί, κλὴν τώρα δρασκελᾶμε
Κορτερὸ σπαθί ζωσμένοι,
Κ' ὅπου Τούρκο χαιρετᾶμε,
Στὴ ματιά μας μοναχά
Τὸ φεγγάρι τοὺς χλωμαίνει,
Τὸ κοράνι ξεφυγᾷ.

ΕἰΣ ΕΞ ΑΥΤΩΝ πρὸς τοὺς ἄλλους.

Ζώστε, ζώστε, παλληκάρια, τὸ βρυκόλακα στὴ μέση,
Καὶ φωτιά σπαθὶ σταθῆ!
Κυνηγᾷτε τον· στὸ μνήμα τὰ βρυκόλακα νὰ πέση,
Σὰ στοιχειὸ νὰ κοιμηθῆ!

ΟΛΟΙ.

Τοὺς δόσαμε στὸ Σέλινο, τοὺς δόσαμε στὴ Βρούση,
Στὴ Ῥέθεμνο, στήν Πλατανιά,
Καὶ μιὰν αὐγὴ μεσ' στὰ Χανιά
Μακρὺς πλατύς ὁ Κόρακας θὰ τοὺς καλημερίση.

(Ἀκούεται μακρόθεν ἦχος λύρας μὲ ἄσμα βαθύ καὶ ὑπόκωρον. Σιγὴ
στιγμαία, οἱ στρατιῶται προσέχουσιν).

ΕἰΣ ΕΞ ΑΥΤΩΝ.

Εἶναι τῆς χήρας τὸ παιδί,
Τῶν Κεραμειῶν τ' ἀηδόνι,
Ποῦ μὲ τὴν λύρα τραγουδεῖ,
Μὲ τὸ σπαθί λαβώνει.

(Εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ στρατοπέδου ἀκούονται φωναὶ ἐνθουσιῶδεις
καὶ χιρμύσουνοι).

ΜΙΑ ΦΩΝΗ.

Πάρε φύσημα, Λακκιώτη!

ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ.

Γυιὰ σου, Σφακιανὲ βορβιᾶ!

ΑΛΛΗ.

Τὸν ξεπέρασε στήν πρώτη . . .

ΑΛΛΗ.

Πῆγε πέρ' ἀπ' τὴ μουριά!

ΕἰΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Τοῦ Νότη πάλε καὶ Γιαννιά τὰ ζηλεμμένα νειάτα
Σὲ πέτρα καὶ σὲ πήδημα μοιράζουν τὰ πρωτάτα.

(Πρὸς τοὺς ἄλλου.)

Πᾶμε, πᾶμε νὰ τοὺς δοῦμε· εἶναι δράκοι στὸ κορμί,
Καταχνιά, θαρβέει, μαζὶ τοὺς καὶ χαλάζι πολεμεῖ.

(*Ὅλοι οἱ στρατιῶται κυρβέουν. Εἰς μόνος μένει ἀκίνητος καὶ καθο-
ρίζων τὰ ἔπλα του ἐν σιγῇ).

ΕἰΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ πρὸς ἕτερον.

Ἄμ' αὐτός; . . .

ΑΛΛΟΣ.

Σιγά. Στὴν πρώτη
Μᾶς λαδῶθηκε φωτιά,
Κ' ἐχ' ἡ ἐμμορφὴ του νειότη
Πρώτη λαδωματιά. (Φεγγούρι)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Ὡροπέδιον στρατοπέδου, διάφροι στρατιῶται καὶ οἱ ἀνωτέρω).

ΕΙΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Τὸ εἶδες πῶς ἀγρίεψι τὸ Σρακιανὸν λειοντάρι,
Κ' ἐσφύριξε ἀπ' τὸ χέρι του κ' ἐχάθη τὸ λιθάρι;

ΑΔΑΟΣ.

'Αμ' ὁ Γιαννιάς σὰν ἀτραψὴν στὴ ράχη τὰ μαλλιά του,
Κ' ἐφύσησε καὶ πέρασε καὶ βρέθη' ἐκεῖ κάτω!

ΣΦΑΚΙΑΝΟΣ μετὰ γλυκύτητος πρὸς τὸν Λακκιώτην.

Μὲ πέρασες στὸ πηδῆμα, σ' ἐπῆρα στὸ λιθάρι·
Πέτρα καὶ πηδῆμα μ' ἐμάς ἄς σμίξουν σὲ μιὰ χάρι.

(Τὸν ἰναγκαλίζεται καὶ τὸν φιλεῖ).

ΓΙΑΝΝΙΑΣ προσβλέπων ἐπ' ὄλιγον τὸν Σρακιανόν.

'Ελα ν' ἀλλάξωμ' ἄρματα, λεδέντη παινεμένε,
Πλάγι μὲ πλάγι νὰ χτυποῦν κ' οἱ κάμποι νὰ τὸ λένε.

(Ἀνταλλάσσουν τὰ ξίφη)

ΟΙ ΔΥΩ ἑμοῦ.

Κ' ἐκεῖ κάτω μίαν ἡμέρα στοῦ πολέμου τὸ χορὸ
Τὸ σπαθὶ νὰ τὸ χωρίσῃ,
Κι' ὁ καλλίτερος νὰ στήσῃ
'Εκεῖ πέρα τὸ σταυρὸ.

ΟΛΟΙ ἐπευφημοῦντες μιᾶ φωνῇ.

Εὐγε, ξηφτέρι Σρακιανὸ, γυιὰ σου, θεριὸ Λακκιώτη,
'Αδέρφια στὴν παλληκαριά καὶ στὸ τσεφένι πρῶτοι!

Α'. ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑΡΧΗΣ πρὸς ἕτερον.

'Ας 'θεῶν σὲ κάθε Κρητικὸ, σὲ κάθε γιγαταγάνι,
Πῶς πιάν' ἢ Κρήτη τ' ἄρματα, πῶς ξέρει νὰ πεθάνῃ.

Β'. ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Μοναχὸς ἐκεῖνος, Κώστα, δὲ σαλεύει δὲ μιλεῖ,
Ντροπαλὰ τὰ μάτια ρίχνει κ' εἶν' ἢ ὄψι του θολή!

Α'. ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑΡΧΗΣ

Τί ἔχεις, Δῆμο, καὶ βογκᾷ; στὸ ἔρημο λιθάρι,
'Αγένειο παλληκάρι,
Στὴν πρώτη σου φωτιά;

ΔΗΜΟΣ Ἠπειρώτης.

Εἶν' ἢ φωτιά μου κόλασι καὶ μαύρ' ἢ ξενιτειά.

Β'. ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Τί λές! τοῦ Πίνδου σταυραϊτός, μὲ θαμασκὶ στὴ μέση,
Δὲ βρίσκει τόπο καὶ καιρὸ στὸ πλάγι μας νὰ πέσῃ;

ΔΗΜΟΣ.

Μ' ἐσᾶς ἦρθα νὰ πεθάνω . . . ἢ πατρίδα μου ἢ γλυκειὰ
Δὲ θυμᾶται τὰ παλῆά της, μιὰ δὲ ρίχνει τσεφεκιά.

Ξέχασε τὸν Μπότσαρή της,
Τοῦ Τσαδέλλα τὸ σπαθί,

Κ' ἦρθ' ἐδῶ ἕνα παιδί της,
Σὲ μίαν ἄκρη νὰ χαθῇ!

(Ἡ συνέχεια εἰς ἕτερον φύλλον)